

© 2018 Lavinia Călina
© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © Stanislav | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂLINA, LAVINIA
Neamul Corbilor / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –
– București : Herg Benet, 2018.–
3 vol.
ISBN 978-606-763-220-0
Vol. 2 : Blestemul zorilor. – 2018.
– ISBN 978-606-763-222-4.

821.135.1

Tipărit în România

L A V I N I A   C Ă L I N A

BLESTEMUL ZORILOR

CARTEA A DOUA DIN SERIA
“NEAMUL CORBILOR”

TEEN FICTION
HERG BENET

2018

CAPITOLUL 1

(*Nicol*)

Te-ai întrebat vreodată care e cel mai intens moment în viața cuiva? Care e acel moment unic, acel moment în care simți că trăiești cu adevărat, în care simți săngele cum se deplasează dintr-o parte în alta a corpului? Care e acel moment în care te simți mai viu ca niciodată?

Dacă ar fi să întrebi lumea la întâmplare, ai obținere mai multe răspunsuri, multe asemănătoare. Unii ar spune că ziua nunții e cu adevărat specială, doar e momentul în care viața tău se schimbă pentru totdeauna. Alții i-ar contrazice și ar spune că acea clipă când devii părinte o trăiești de zece mii de ori mai intens. Chestia e că depinde pe cine întrebă. Dacă mă întrebi pe mine, eu îți să răspunde că singura clipă în care cineva trăiește cu adevărat e clipa de dinainte de-a muri.

E momentul acela când realizezi că nimic din ce ai mai face nu te va salva. Orice acțiune devine inu-

tilă, orice gând e în zadar. E revelația aceea că asta a fost tot, că nu mai poți schimba nimic. Clepsidra e la ultimul fir de nisip. Întreaga viață îți trece prin fața ochilor, toate emoțiile trăite, toate visele avute, toate cuvintele rostite, toate revin în mintea ta. Atunci, în clipa aia dinainte de a te abandona în brațele reci ale morții, atunci îți simți cu adevărat viața. Te agăți de clipa aceea și o trăiești cu atâta intensitate cum nu leai trăit pe toate celelalte la un loc, căci asta e ultima.

Mi-am tras mâna și am lăsat corpul victimei mele să se prăbușească la pământ. Imediat după, mi-am privit câteva momente palma. Puteam să-i simt energia. Era caldă, proaspătă, revigorată. Se amesteca cu a mea și devinea una singură. Mi-am permis un scurt răgaz, cât să mă bucur de noua putere dobândită, apoi m-am întors spre ceilalți. Doi bărbați îmbrăcați în negru îmi evitau privirea. Probabil dezamăgirea mi se ctea pe față și credeau că aveam să mă răzbun pe ei. Irina a venit lângă mine și a încercat să mă calmzeze.

— Poate chiar nu știa nimic, sunt sigură că...

— Te rog, tac!

Așa era, chiar nu știa nimic. Primul lucru ce l-am învățat când am intrat în Neamul acesta a fost faptul că odată cu energia îi furai persoanei respective și toate amintirile. Prima dată când am furat energia cuiva a fost când am omorât-o pe Andreea. Mi-am

tot repetat în gând că a meritat, că îmi amenințase prietena și copilul, dar apoi am fost nevoită să o fac din nou și din nou. Am crezut că o să înnebunesc, dar, surprinzător, totul a devenit mai ușor. De parcă era ceva natural, la ordinea zilei. Nu conta din ce neam făcea parte. Dacă îmi stăteau în cale sau nu îi puteam folosi cumva, toți aveau parte de aceeași soartă.

Am închis o clipă ochii și am sperat ca printre amintirile noii mele victime să dau și de vreo informație despre Roxana, dar nu am avut noroc. Irina își puse mâna pe umărul meu, dar m-am tras. Își lăsa capul în pământ. Nu-mi încălcă niciodată dorința și nici nu era nevoie să-i spun vreodată ceva de două ori, era foarte obedientă. Probabil modul ei de a-mi mulțumi. Cu ceva timp în urmă, și ea fusese în poziția de victimă, fusese adusă în fața mea, dar eu refuzasem să-i iau viața, omorând-o în schimb pe Andreea. De atunci, Irina îmi era mereu alături,oricând gata să facă orice pentru mine. Era o fată simplă, care crescuse într-un sat în apropiere de Stâncă Soarelui; cumva îmi amintea de mine în tinerețe și de asta o țineam aproape. Jurase credință Neamului Corbilor la câteva zile după mine. Radu nu era prea încântat de ea, dar mie îmi căzuse cu tronc. Avea părul negru și ochii căprui. Era slăbușă, micuță de statură, deși împlinise de curând vîrstă majoratului.

— Astă ori nu știa nimic, ori nici de-a dracu' nu a vrut să-mi spună, am zis eu nervoasă. Nu stați degeaba. Luați-o de aici și veniți cu următorul!

— Da, doamnă! îmi răspunse unul dintre bărbați.

Mi-am trecut mâna prin păr, apoi mi-am căutat țigările. Nu am ajuns bine să trag un fum, că telefonul meu sună. Am înghițit în sec când am văzut numărul lui Radu pe ecran. Îmi doream din suflet să-i pot respinge apelul sau măcar să-i pot da vreo veste cât de cât bună, dar din păcate în acea noapte nu aveam noroc. Degetul meu alunecă pe ecranul telefonului.

— Da! am spus eu încercând să-mi ascund dezamăgirea din glas.

— Ai aflat ceva? întrebă Radu rece.

— Nu, dar mai e unul și...

— Sună-mă când află!

Nu am mai ajuns să spun nimic, îmi închise. Am simțit un gol în stomac. În ultimul timp devenise tot mai rece, mai distant, iar toată povestea asta se transformase într-o obsesie. Și eu îmi doream să văd un rezultat cât mai curând, dar nu reacționam atât de dramatic. M-am uitat la Irina, iar cumva privirea ei plină de încredere îmi reînvie speranța. Chiar dacă nu aflam nimic nou nici de la ultima persoană capturată, cel puțin puterea mea crescuse semnificativ.

Cei doi bărbați din Neamul meu reveniră în încăpere împingând un tip la vreo treizeci de ani.

Avea maxilarul inflamat, semn că unul dintre oamenii mei numai ce-l pocnise. Probabil se zbătuse prea mult. L-am privit sceptică, iar subconștientul îmi dicta că nici acesta nu avea să-mi satisfacă curiozitatea. Le-am făcut semn celor doi bărbați să-l aşeze pe scaunul proaspăt eliberat de ultima mea victimă, apoi m-am îndreptat spre o măsuță și am luat un cuțit cu lama crestată.

De când mă alăturase Corbilor, în urmă cu trei luni, eram oarecum nevoită să-mi consolidez mereu poziția. Nu toți cei care îl urmau pe Radu fuseseră încântați de apariția mea bruscă. Mulți mă priveau ca pe o proastă crescută în pădure, o proastă ce nu știa cum merg treburile în Neamul lor. Unde mai pui că datorită bunicii mele eram în urmă și cu teoria, și cu practica. Încercasem atât de mult să mă țin departe de lumea aceasta, iar acum eram privită ca o începătoare, nu ca un lider. La fel o priveau și pe Irina, dar ea, cel puțin, fiind Tânără, avea o scuză și avea timp să învețe. Eu, pe de altă parte, intrasem nepregătită în groapa cu vipere. Dar asta nu mă împiedica ca la final să-mi fac cizme din pielea lor.

Când o omorâsem pe Andreea, observasem o chestie în Neamul lor, pardon, al nostru: ca să fi respectat, trebuie mai întâi ca ceilalți să se teamă de tine. Așa că în ultimul timp mă transformasem într-o persoană rece și crudă. Radu îmi încredințase

personal sarcina, doar că la început credeam că avea să fie mai ușor sau că aveam să o îndeplinească mai repede. Radu își pierdea răbdarea, iar ceilalți începeau să mă privească din nou ca pe o intrusă. Nimici nu mi-ar fi zis lucrurile astăzi în față. Noroc cu Irina, altfel nu aş fi știut ce gândesc ceilalți, ea era mica mea informatoare. Îmi spunea mereu ce se discuta când eu ieșeam din încăpere.

Am învârtit de câteva ori mânerul cuțitului, prelungindu-i victimei mele suspansul. Cei doi Corbi îi legaseră mâinile la spate, dar nu era nevoie să-i văd semnul, știam că aveam în față mea un *Lup*. Era al treilea capturat în după-amiaza aceea. Pe primii doi îi torturasem ceva mai devreme, însă fără a scoate ce voiam de la ei. Sângele lor se întărise pe mâinile și hainele mele.

M-am îndreptat spre el și l-am privit zâmbind.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus eu sarcastică, nici tu nu știi nimic.

— Să te ia dracu'! îmi răspunse el. Și dacă ștui ceva, tot nu-ți spun.

— Mă gândeam eu.

I-am făcut semn unuia dintre cei doi Corbi, iar acesta îl lovi cu pumnul în stomac de câteva ori. Undeva între a patra și a cincea lovitură, cel din Neamul Lupilor începu să scuipe sânge. L-am privit nepăsătoare și i-am repetat și lui de câteva ori

aceeași întrebare, dar nu a vrut să-mi răspundă. Oamenii mei l-au lovit de fiecare dată când el a refuzat să vorbească. Începusem să-mi pierd răbdarea.

— Te mai întreb o dată! am tipat la el nervoasă. Unde e?

— Du-te dracu' de zdreanță, îmi răspunse, apoi mă scuipă.

Am crezut că iau foc. Le-am ordonat celor doi să-i țină capul și am apropiat lama cuțitului de ochiul lui stâng. O clipă, am vrut să repet întrebarea, dar eram conștient că nu-mi va răspunde, așa că am apăsat. Urletele lui umplură încăperea. Cuțitul intră surprinzător de ușor prin pleoapă și îi străpunse ochiul. Credeam că avea să leșine de durere, dar se ținea destul de tare.

— Păcat, am spus eu. Nu trebuia să se ajungă aici. Cred că îți va fi greu să trăiești orb și fără degrete. Tare păcat că nu știi pe nimeni care să aibă puteri vindecătoare și să-ți redea vederea.

Mi-am plimbat ușor lama cuțitului pe lângă ochiul lui drept. Câteva lacrimi îi curgeau pe obraz, așa că le-am șters cu lama. M-am aplecat deasupra lui și i-am șoptit:

— Dacă tu îmi spui ce știi, eu îți redau vederea și te las să pleci. Ce zici? Dacă refuzi, îți scot și ochiul celălalt.

— Mință! spuse el slăbit.

— Hai să vedem.

Nu am mai ajuns să apăs, căci de îndată ce lama se opri pe pleoapa lui omul începu să țipe.

— Austria!

— Poftim? am spus eu trăgându-mi mâna.

— Așa am auzit, continuă el tremurând. Cică Ștefan le-a dat de urmă. Undeva în Austria.

— Unde mai exact?

— Nu știu, se plânse el. Îți spun ce am auzit. Lasă-mă să plec, asta e tot ce știu.

— Stau prost cu geografia, am spus eu ironică, iar Austria e o țară mare. Păcat! Mi-ar fi plăcut să te pot lăsa să pleci, dar am nevoie de mult mai multe informații. Îmi pare rău!

— Stai! Stai! mă opri el disperat. Îți spun adevărul. Ștefan a făcut tot posibilul, i-a căutat după ce au fugit, iar acum două zile cineva i-a dat de gol. Îți jur! E tot ce știu. Roxana și Liviu au fugit în Austria, într-un oraș... nu îmi aduc aminte numele. Ceva cu G... sau A.

L-am privit plăcădită, iar unul dintre oamenii mei îl lovi de câteva ori în coaste. Cred că-i și rupse una, dar nu m-am deranjat să verific.

— Graz, spuse el cu un ultim efort. Te rog, nu mai...

În sfârșit unul cooperant, mi-am zis în gând. Am zâmbit realizând că în noaptea aceea puteam

să mă întorc acasă la Radu cu vești bune. Totuși, dacă Ștefan știa deja unde se ascund, asta însemna că nu mai aveam mult timp la dispoziție. L-am lovit ușor cu palma peste față, ca să-i atrag atenția și să fiu sigură că e încă conștient.

— Când ați aflat asta? Ștefan a plecat deja după ei?

— Ștefan o să-ți jupoiae pielea de vie, nenorocito! O să te îngroape cu tot cu neamul tău infect!

— Sunt sigură că o să încerce, dar nu știu dacă o să și reușească.

Mi-am pus palma pe pieptul lui și instantaneu am început să-i simt energia cum se transferă în corpul meu, iar odată cu ea și o parte din amintirile lui, căci cealaltă parte era blocată de o vrajă. Deci au început să se protejeze? Radu îmi spusese că în urmă cu doi ani Neamul nostru a atacat un cuib de Cerbi, iar de atunci cam toți membrii celorlalte neamuri au început să își pună Lacăt pe gânduri.

Când ultima fărâmă de energie a trecut prin degetele mele, mi-am tras mâna și l-am privit pe bărbat. Supraviețuise. Eram oarecum impresionată, nu mulți mai trăiau după acest proces, iar bărbatul din fața mea era deja într-o stare oribilă. Bravo lui, deși oricum nu conta.

— Dacă tot îi ești așa loial lui Ștefan, ce-ar fi să-i transmiți un mesaj din partea mea? Hm? i-am